

Arrest

nr. 213 011 van 27 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN OVERBEKE
Maastrichtersteenweg 147/1
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. CEUNEN, die loco advocaat T. VAN OVERBEKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 mei 2018 wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De verzoekende partij liet na

tijdig haar verzoekschrift te regulariseren zodat het beroep tegen deze beslissing niet op de rol kan worden gezet.

Eveneens op 24 mei 2018, met kennisgeving op 31 mei 2018, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam : A. (...)

Voornaam: E.O. (...)

Geboortedatum : (...).1965

Geboorteplaats: Lagos

Nationaliteit: Nigeria

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24.05.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *10 voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

Er bestaat een risico op onderduiken: betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene werd op 01.04.2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd op 01.04.2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft op 04.04.2018 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 01.04.2018 in België verblijft; dat hij in het bezit is van een paspoort en van een verblijfsvergunning voor Luxemburg; dat hij aan chronische hepatitis B lijdt; dat hij geen duurzame relatie, familie of minderjarige kinderen heeft in België en dat hij geen bezwaar heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk. Uit het administratief dossier blijkt dat hij bezoek ontvangt in de gevangenis van enkele vrienden. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Betrokkene verklaart te lijden aan hepatitis B, hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen.

Noch uit de vragenlijst hoorplicht, noch uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene vrees zou hebben in het kader van artikel 3 EVRM. Betrokkene verklaart te lijden aan hepatitis B, hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een

verwijdering niet verhinderen. Bovendien kan de betrokkene de nodige medische zorgen krijgen in Luxemburg, waar hij recht op verblijf heeft.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. “

Op 7 juni 2018 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd naar Luxemburg.

2. Over de ontvankelijkheid

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid inroept met betrekking tot de beslissing van 24 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, merkt de Raad op dat deze exceptie niet dient te worden beantwoord nu het beroep enkel gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van diezelfde datum.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar middelen voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt:

“(…)

Verzoeker werd op 01.04.2018 in Voeren aangehouden door de Belgische politie voor drugsfeiten. Verzoeker heeft van in het begin de aan hem tenlastegelegde feiten ten stelligste ontkent.

Al snel wordt de voorlopige hechtenis van verzoeker niet meer nodig geacht en dd. 24.05.2018 wordt hij door de Kamer van Inbeschuldigingstelling van Antwerpen in vrijheid gesteld.

Diezelfde dag wordt er aan hem een beslissing betekend met het bevel om het grondgebied te verlaten en met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dd. 07.06.2018 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Luxemburg met een inreisverbod.

Heden is het onderzoek afgerond en zal de zaak zal dd. 21.06.2018 voorkomen voor de correctionele rechtbank te Tongeren (zie bijlage 2).

“(…)

Dat verzoeker bovendien wenst op te merken dat hij sinds 2004 van Nigeria naar Luxemburg gekomen is en sindsdien daar legaal verblijft. Hij heeft in Luxemburg een zaak opgestart (zie stuk 5-18) en hij heeft zich perfect aangepast naar de Europese regelgeving. Dat verzoeker zich als een goede huisvader gedraagt, wordt bevestigd door zijn blanco strafregister, zowel in België als in Luxemburg (zie stuk 3).

“(…)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen uit het dossier en in het bijzonder het feit dat er in België een correctionele procedure lopende is tegen verzoeker. Verzoeker ontkent ten stelligste zijn betrokkenheid bij de feiten en wil dan ook absoluut in persoon aanwezig zijn tijdens het proces ten gronde, hetgeen op 21.06.2018 zal voorkomen voor de correctionele rechtbank te Tongeren (zie stuk 2).

“(…)

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot de aangevoerde middelen het volgende in haar nota met opmerkingen:

“2.3.1. Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht,*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- art. 7, 1ste lid, 3° van de Vreemdelingenwet;*
- art. 62 van de Vreemdelingenwet*
- art. 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.*

Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich enkel op het aanhoudingsmandaat zou hebben gebaseerd. Zij stelt dat op basis van het aanhoudingsmandaat niet blijkt dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken tegen de openbare orde. Zij houdt voor dat zij legaal in Luxemburg zou verblijven, daar een zaak zou hebben opgestart en een blanco strafregister zou hebben.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, - het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), - wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.*

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 01.04.2018 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens zijn betrokkenheid bij druggerelateerde feiten.

Gelet op voormelde vaststelling en rekening houdend met het feit dat niet lichtzinnig tot voorlopige hechtenis wordt besloten, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op 24.05.2018 allerm minst kennelijk onredelijk vastgesteld dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht moet worden de openbare orde te kunnen schaden.

Het loutere feit dat de verzoekende partij uiteindelijk bij arrest van 24 mei 2018 in vrijheid werd gesteld, impliceert uiteraard allerm minst dat ten aanzien van de verzoekende partij niet langer zou kunnen worden besloten tot een gevaar voor de openbare orde, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Eén en ander klemmt des te meer nu de motieven van het arrest van 24 mei 2018, dat zich in het administratief dossier bevindt, bijzonder karig zijn en uit de bewoordingen op geen enkele wijze kan worden afgeleid in welke mate de verzoekende partij al dan niet betrokken is bij de strafrechtelijke feiten waarvoor zij sedert 01.04.2018 in voorlopige hechtenis werd gehouden.

Verweerder benadrukt verder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk op basis van het aanhoudingsmandaat mocht besluiten dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde. Het is geenszins zo dat een definitieve strafrechtelijke veroordeling vereist zou zijn.

Zie ook:

“Er moet tevens worden opgemerkt dat het vermoeden van onschuld niet belet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Hierbij moet nogmaals worden herhaald dat verzoekster, door enkel te stellen dat zij

samen met iemand anders op de tram zat zonder vervoersbewijs, de vaststellingen dat zij was uitgerust om diefstallen te plegen niet ontkracht of weerlegt.” (R.v.V. nr. 145.291 van 11 mei 2015)

En ook:

“De Raad stelt dienaangaande vast dat een Pv geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.” (R.v.V. nr. 114.527 dd. 28.11.2013)

En ook:

“3.14. Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde vermoeden van onschuld merkt de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van zijn eigen bevoegdheden en rekening houdende met de inlichtingen waarover hij beschikt, tot het besluit kan komen dat verzoekers aanwezigheid in het Rijk een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Hij ging dan ook geenszins kennelijk onredelijk te werk door op grond van de vaststelling dat betrokkene werd aangehouden voor bepaalde feiten, met name deelname aan bendevoering, plegen van wanbedrijven, diefstal met braak, inklimming en valse sleutels - die door verzoeker niet worden ontkend - te oordelen dat betrokkene de openbare orde kan schaden en een inreisverbod op te leggen voor de maximale duur van drie jaar.” (RvV nr. 189.839 van 18 juli 2017)

Gelet op het voorgaande mist de kritiek van de verzoekende partij manifest grondslag, daar waar zij voorhoudt dat geen gevaar voor de openbare orde zou kunnen worden weerhouden, om de enkele reden dat er nog geen sprake is van een strafrechtelijke veroordeling.

De verweerder benadrukt dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld.

“Bovendien is er de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het “vermoeden van onschuld” is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “vermoeden van onschuld” en tevens het „personaliteitsbeginsel in strafzaken” kunnen dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen.” (RvV nr. 43.038 van 5 mei 2010)

“Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.” (R.v.V. nr. 29.646 van 8 juli 2009)

Daar waar verzoekende partij verwijst naar haar legaal verblijf in Luxemburg, de zaak die hij daar zou hebben opgestart en haar blanco strafblad, laat verweerder gelden dat deze elementen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zij op 01.04.2018 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst.

De beschouwingen van verzoekende partij zijn dan ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel, dat uitsluitend gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 6 EVRM;
- de materiële motiveringsplicht;
- art. 62 van de Vreemdelingenwet;
- art. 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich enkel gebaseerd zou hebben op het aanhoudingsmandaat. Er zou geen rekening

zijn gehouden met alle elementen uit het dossier en in het bijzonder het feit dat er een correctionele procedure lopende is.

Voor wat betreft de aangevoerde schendingen van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, verwijst verweerder naar zijn repliek op het eerste middel van de verzoekende partij, dewelke alhier als integraal hernomen kan worden beschouwd.

Verder laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt: “§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.” De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. § 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. § 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.” Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij op 24.05.2018 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd betekend, waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Bijgevolg vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris niet anders dan in toepassing van artikel 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod (bijlage 13sexies) te betekenen. Verweerder verduidelijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging hierbij over geen discretionaire bevoegdheid beschikt. Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: “De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod. (...) Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markerings toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie: “Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd. Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren. Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd) Zie in dezelfde zin: “Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees

Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen. Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Verzoekende partij betwist niet dat haar op 24.05.2018 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd betekend, waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, zodat haar kritiek kan dan ook uitsluitend gericht kan zijn tegen de duur van het inreisverbod. Overeenkomstig het eerste lid van art. 74/11 Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016). Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van drie jaar voor het inreisverbod:

- verzoekende partij werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs; - verzoekende partij heeft geen duurzame relatie, familie of minderjarige kinderen in België en heeft geen bezwaar om terug te keren naar zijn land van herkomst; - een schending van art. 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk; - verzoekende partij verklaart te lijden aan hepatitis B, doch bewijst zijn verklaringen niet met medische attesten; - noch uit de vragenlijst hoorplicht, noch uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij vrees zou hebben in het kader van art. 3 EVRM; - verzoekende partij heeft niet getwijfeld de openbare orde te schaden; - het belang van de immigratiecontrole; - het handhaven van de openbare orde.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen, werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing wel degelijk afdoende gemotiveerd om welke reden een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd betekend én om welke reden de termijn van het inreisverbod drie jaar bedraagt, rekening houdend met alle relevante omstandigheden van het geval. Daar waar verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris diende te motiveren nopens de correctionele procedure, laat verweerder gelden dat de motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een positieve motiveringsplicht betreft, dewelke aldus impliceert dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitsluitend de redenen dient te vermelden waarom een welbepaalde termijn voor het inreisverbod wordt gekozen. In weerwil van de kritiek van de verzoekende partij diende de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging derhalve niet te motiveren waarom niet voor een andere (langere of minder lange) termijn is geopteerd. Zie ook: “Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een nog kortere termijn wordt gekozen. Het gaat immers om een positieve motiveringsplicht: de gemachtigde dient de redenen te vermelden als waarom hij voor een welbepaalde geldigheidsduur heeft geopteerd, zonder dat echter uitdrukkelijk moet worden aangegeven waarom niet voor een andere -een langere dan wel kortere-geldigheidsduur werd gekozen.” (RvV nr. 163.862 dd. 10.03.2016) “In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten ‘waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn’. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.” (R.v.V. nr. 137.767 dd. 02.02.2015)

Verweerder laat nog gelden dat de verzoekende partij volkomen ten onrechte laat uitschijnen dat voormelde bepaling in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de verplichting inhoudt om in een inreisverbod (bijlage 13sexies) uitdrukkelijk te motiveren nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Een dergelijk standpunt kan geen steun vinden in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Integendeel merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij de motivering van het inreisverbod uiteraard moet kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur. Dienaangaande verwijst verweerder naar Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin het volgende wordt gestipuleerd: “De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient

in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.” Uit deze overweging uit de Terugkeerrichtlijn blijkt reeds afdoende dat bij de motivering “per geval volgens de omstandigheden”, die omstandigheden worden bedoeld die nopen tot het opleggen van een inreisverbod, zoals bijvoorbeeld het niet-naleven van een terugkeerbesluit. Tevens kan dienstig verwezen worden naar de tekst van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, dat specifiek betrekking heeft op het inreisverbod, en dat als volgt luidt: “1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod: a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten. 2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.” Uit voormelde bepalingen blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval inderdaad betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name die welbepaalde elementen die de gemachtigde van de Staatssecretaris in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur. Er kan niet dienstig betwist worden dat in de in casu bestreden beslissing op gedegen wijze werd gemotiveerd welke specifieke elementen in het dossier van de verzoekende partij aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Verweerder merkt evenwel nog op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging het evenwel is toegelaten om rekening te houden met alle elementen die aan het administratief dossier zijn toegevoegd, en aldus ook met het aanhoudingsmandaat.

Zie naar analogie: “De Raad stelt dienaangaande vast dat een Pv geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.” (R.v.V. nr. 114.527 dd. 28.11.2013) Er werd overigens wel degelijk rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het dossier, gezien de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht heeft gesteld dat gelet op de maatschappelijke impact van de feiten waarvoor verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verweerder benadrukt dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 6 EVRM en het daarin vervatte vermoeden van onschuld.

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Verweerder meent ook nog dienstig te kunnen verwijzen naar de volgende rechtspraak: “Bovendien is er de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het “vermoeden van onschuld” is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “vermoeden van onschuld” en tevens het „personaliteitsbeginsel in strafzaken” kunnen dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen.” (RvV nr. 43.038 van 5 mei 2010)

“Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.” (R.v.V. nr. 29 646 van 8 juli 2009)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies). De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.

2.3.3. Betreffende het derde middel

In een derde middel, dat uitsluitend tegen de tweede bestreden beslissing is gericht, beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij houdt voor dat het onredelijk zou zijn om haar een inreisverbod op te leggen. Zij verwijst naar haar legaal verblijf in Luxemburg, het bedrijf dat zij aldaar zou leiden en haar blanco strafregister. Zij stelt dat zij voor de uitoefening van haar job zou moeten kunnen reizen in de Schengenzone.

De verweerder laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

“Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.” (onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

In casu kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat het inreisverbod een schending van het redelijkheidsbeginsel uitmaakt, nu deze beslissing uitsluitend gesteund is op het persoonlijk gedrag van verzoekende partij.

Het is geenszins kennelijk onredelijk voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde nu zij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Ter zake herhaalt verweerder dat niet lichtzinnig tot voorlopige hechtenis wordt besloten.

De loutere beweringen van verzoekende partij doen geen afbreuk aan de juridische en feitelijke motieven in de bestreden beslissing, nu daarin afdoende wordt uiteengezet waarom aan verzoekende partij een inreisverbod voor 3 jaar werd betekend.

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat zij voor haar job zou moeten kunnen reizen in de Schengenzone laat verweerder vooreerst gelden dat dit gegeven niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis was gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze hiermee geen rekening heeft kunnen houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Ondergeschikt merkt verweerder op dat uit de stukken die verzoekende partij thans bij haar verzoekschrift voegt, niet blijkt dat zij effectief zou moeten kunnen reizen in de Schengenzone.

De kritiek van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van het inreisverbod.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en de materiële motiveringsplicht geschonden acht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij voert ook de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de

administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Het zorgvuldigheidsbeginsel dient in voorliggende zaak samen met de materiële motiveringsplicht onderzocht te worden.

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel vergt in de huidige procedure een onderzoek in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld. Artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden waarin zij zich bevindt. Ze wijst er onder meer op dat zij een verblijfsrecht heeft in het Groot Hertogdom Luxemburg.

Het administratief dossier zoals het door de verwerende partij werd voorgelegd bevat een kopie van de Luxemburgse “*Titre de séjour*” van de verzoekende partij, waarbij de geldigheidstermijn loopt tussen 6 februari 2018 en 5 februari 2019. Aldus blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de tweede bestreden beslissing een verblijfsrecht in Luxemburg genoot.

In voorliggende zaak betwist de verwerende partij niet dat zij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing reeds kennis had van het gegeven dat de verzoekende partij in het bezit was van een op dat ogenblik geldige (tijdelijke) verblijfstitel afgegeven door Luxemburg. Dit blijkt overigens uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de bestreden beslissing zelf. Zo vermeldt het bestreden inreisverbod dat de verzoekende partij te kennen heeft gegeven dat zij in het bezit is van een paspoort en een verblijfsvergunning voor Luxemburg. Buiten de vermelding dat de verzoekende partij verklaart een verblijf te hebben in Luxemburg, wordt daar door de verwerende partij niet verder op ingegaan en wordt hieraan geen enkele conclusie aan verbonden.

In haar recente arrest van 22 januari 2018 in de zaak E. met nr. C-240/17 - dat handelt over het opleggen van een inreisverbod met Europese dimensie aan een op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander die een geldige verblijfstitel heeft in een andere lidstaat - bevestigt het Hof van Justitie dat er tussen de signalerende lidstaat en de lidstaat die de verblijfsvergunning heeft afgeleverd een overlegprocedure moet worden opgestart en dat de signalerende lidstaat uiteindelijk verplicht zal zijn om de SIS II-signaleringsprocedure ter fine van weigering van toegang in te trekken indien de andere lidstaat van oordeel is dat de door hem afgegeven verblijfstitel dient te worden gehandhaafd. Uit dit arrest blijkt dat de overlegprocedure in elk geval moet worden gestart zodra een bevel en inreisverbod worden vastgesteld. Deze beslissingen mogen ten uitvoer worden gelegd ook al is de overlegprocedure nog gaande wanneer de derdelander door de signalerende staat als een gevaar voor de openbare orde, wat in casu het geval is, of de nationale veiligheid wordt beschouwd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt naar oordeel van de Raad dat de Luxemburgse autoriteiten de door hen afgeleverde verblijfsvergunning handhaven. Op 1 juni 2018 stemden zij immers in met de wedertoelating (“*réadmission*”) van de verzoekende partij, waarna zij haar op 7 juni 2018 overnamen van de Belgische instanties. Aldus diende de verwerende partij de SIS II-signaleringsprocedure ter fine van weigering van toegang in te trekken. Het waarborgen van een geldige verblijfstitel is immers niet compatibel met een inreisverbod voor het hele Shengengrondgebied. De verwerende partij kan wel een

zuiver nationaal inreisverbod opleggen en de verzoekende partij in haar nationale lijst ter fine van weigering van toegang signaleren. Zij kan echter geen inreisverbod opleggen voor het grondgebied van de andere staten (buiten Luxemburg) die het Schengenacquis ten volle toepassen. Nu de verwerende partij vóór het treffen van het bestreden inreisverbod reeds op de hoogte was van een verblijfstitel voor Luxemburg heeft zij niet zorgvuldig gehandeld door in de bestreden beslissing geen verdere gevolgen te verlenen aan de melding van deze verblijfstitel door de verzoekende partij en reeds aan te geven dat het inreisverbod wordt opgelegd voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naartoe te begeven, zonder te weten of Luxemburg de verblijfstitel handhaafde.

Met haar betoog toont de verzoekende partij aan dat de verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld en dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar verblijfsvergunning in Luxemburg op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

De middelen zijn in de aangegeven mate gegrond en leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de niet-onderzochte onderdelen van de middelen dringt zich niet langer op, nu deze niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 mei 2018 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing met betrekking tot de onder artikel 1 vermelde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU